

φιλοσοφίας του κοινού νου. Σκοπός της εργασίας είναι να καταδειχθεί πως η αισθητική θεωρία του Reid, η οποία εντάσσεται στον ευρύτερο προβληματισμό της εποχής του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού για τα φαινόμενα της τέχνης και το φυσικό κάλλος, εξαρτάται άμεσα από τις γνωσιοθεωρητικές θέσεις του φιλοσόφου, εξάρτηση που φανερώνει την πρόθεση αυτού να τηρήσει σταθερότητα αρχών και να δώσει ένα ολοκληρωμένο φιλοσοφικό σύστημα. Στόχος, συνεπώς, αυτής είναι να καλυφθεί, όσο το δυνατό σφαιρικά, ένα πρόβλημα το οποίο μέχρι τώρα είτε είχε επισημανθεί είτε είχε αναπτυχθεί μονομερώς, και, παράλληλα, να δείχθει πως η αισθητική του Reid δεν είναι παρά μέρος απαραίτητο του φιλοσοφικού του προβληματισμού, προβληματισμού που στηριζόταν σε θεωρητικές και πρακτικές θεωρήσεις των προβλημάτων τα οποία έθεταν ο σκεπτικισμός, ο εμπειρισμός και ο ορθολογισμός. Στην εργασία αυτή, που στηρίζεται στην εξέταση εκδεδομένου και ανέκδοτου υλικού, λαμβάνονται υπόψη θέσεις που έχουν γίνει δεκτές από την διεθνή επιστημονική έρευνα ενώ, παράλληλα, καταβάλλεται προσπάθεια υπέρβασης τους.

**Μαρία Ευθυμίου-Χατζηλάκου (τομέας Ιστορίας), Rhodes et sa région
élargie au XVIIIe siècle: Les activités portuaires**

* Πανεπιστήμιο Paris I της Σορβόνης

Η μελέτη αυτή είναι μια προσπάθεια διερεύνησης της οικονομίας της Ρόδου και της ευρύτερης περιοχής της το 18ο αιώνα με βάση τα γαλλικά —κυρίως— αρχεία.

Σε μια πρώτη ενότητα μελετάται η παραγωγή, οι σχέσεις και οι συνθήκες εργασίας στο κρατικό ναυπηγείο της πρωτεύουσας του νησιού.

Στο δεύτερο μέρος ερευνάται η εμπορική δραστηριότητα του λιμανιού της Ρόδου: τα βασικά προϊόντα της περιοχής, τα φρούτα κι η ξυλεία, εξάγονται κατά κύριο λόγο, στην Αίγυπτο από το λιμάνι της Αλεξάνδρειας, ενώ μικρότερες ποσότητες κατευθύνονται στη Σμύρνη για επανεξαγωγή στην Ευρώπη και στην Κωνσταντινούπολη για να επανεξαχθούν, εν μέρει, από εκεί στη Ρωσία. Η διακίνηση των εμπορευμάτων προς και από τα μεγάλα λιμάνια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας γίνεται με ντόπια πλοία (των Ελλήνων της Ρόδου) και με ευρωπαϊκά (κυρίως γαλλικά, βενετσιάνικα και ραγουζαϊκά). Οι κατευθείαν εμπορικές επαφές με την Ευρώπη είναι σχεδόν ανύπαρκτες, ενώ οι δυνατότητες απορρόφησης ευρωπαϊκών προϊόντων από τη Ρόδο και τα γύρω νησιά είναι μηδαμινές.

Στο τρίτο μέρος εξετάζεται η δράση των Εβραίων και Τούρκων εμπόρων της Ρόδου και των ελλήνων καπεταναίων-εμπόρων των μικρών ελληνικών ιστιοφόρων. Η δραστηριότητά τους εντάσσεται στα πλαίσια του οθωμανικού φεουδαλικού συστήματος που βρίσκει την κύρια έκφρασή του στο εμπόριο και λαθρεμπόριο του σταριού της περιοχής: δεσμευμένο μέσω της φορολογικής διαδικασίας σε είδος το πολύτιμο για την περιοχή προϊόν γίνεται αντικείμενο εμπορίου από τους αξιωματούχους της Κυβέρνησης και εξάγεται σε σημαντικές ποσότητες στην Ευρώπη προκαλώντας συχνά τεράστια προβλήματα επισιτισμού στην περιοχή.

**Άννα Α. Λαιμού (τομέας Αρχαιολογίας και Ιστορίας της Τέχνης),
Αρχαϊκή Χιακή Κεραμική με εικονιστικές παραστάσεις**

* Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης

Η διατριβή αυτή, που καλύπτει χρονικά την άνθηση της Χιακής Αγγειογραφίας, συγκεντρώνει και κατατάσσει το δημοσιευμένο ήδη υλικό, το σχετικό με το θέμα της,

ενσωματώνοντας και τα αδημοσίευτα αγγεία και όστρακα από τη Ναύκρατ, από το Ριζάρη της Χίου και από ορισμένες θέσεις της σημερινής Μικράς Ασίας. Η λεπτομερειακή μελέτη των σχημάτων, των θεμάτων —εικονιστικών και διακοσμητικών— και της τεχνοτροπίας προβάλλει τόσο το γενικό χαρακτήρα της Χιακής Σχολής Αγγειογραφίας όσο και τα ιδιαίτερα γνωρίσματα των διαφόρων κατηγοριών της.

Στα δύο πρώτα μέρη διερευνά την καταγωγή και την εξέλιξη της Χιακής Κεραμικής τον 7ο και 6ο αιώνα π.Χ.· στο τρίτο μέρος προσπαθεί να οριοθετήσει τη χρονολόγησή της και τις επικαλύψεις των διαφόρων κατηγοριών και παρακολουθεί την εξάπλωσή της συνάγοντας ορισμένα συμπεράσματα σχετικά με τις εμπορικές σχέσεις των Χίων και την «παρουσία» τους σε ιερά της εποχής.

Τέλος, στο Παράρτημα, αντιμετωπίζονται τα προβλήματα ενός Χιακού εργαστηρίου που εντοπίζεται στη Θάσο και την Καβάλα γύρω στη δεκαετία 580-570 π.Χ.

Χρυσούλα Λασκαράτου (τμήμα Αγγλικών Σπουδών), *The Passive Voice in Modern Greek (Η Παθητική Φωνή στη Νέα Ελληνική)*

* Πανεπιστήμιο του Reading

Η διδακτορική αυτή διατριβή επιχειρεί να ερμηνεύσει τη χρήση και τη λειτουργία της παθητικής σύνταξης στη Νέα Ελληνική (ΝΕ).

Συγκεκριμένα, ερευνάται η εμφάνιση της παθητικής σε ευρύ φάσμα και μεγάλο αριθμό ΝΕ κειμένων, ώστε να δειχθεί η επίδραση παραμέτρων, που επηρεάζουν και ενθαρρύνουν τη χρήση της, όπως το είδος του κειμένου και η μορφή της γλώσσας. Επί πλέον, προκειμένου να διαγραφεί μια πληρέστερη εικόνα της παθητικής όπως εκφράζεται στο γραπτό λόγο, αναλύονται ορισμένα από τα μορφολογικά, σημασιολογικά και κυρίως συντακτικά χαρακτηριστικά της και ερευνάται η αλληλεξάρτησή τους.

Επίσης, τα χαρακτηριστικά παθητικών προτάσεων συγκρίνονται και αντιπαραβάλλονται με εκείνα ενεργητικών συντάξεων, με στόχο την πληρέστερη κατανόηση της σχέσης ενεργητικής και παθητικής. Ακόμη εξετάζονται ορισμένα από τα εγγενή χαρακτηριστικά των ονοματικών φράσεων (ΟΦ) που εμφανίζονται στις δύο φωνές και δείχνεται σε ποίο βαθμό μπορεί να υποστηριχθεί ότι ΟΦ που θεωρητικά είναι στενά συνδεδεμένες στην ενεργητική - παθητική σχέση είναι ανταλλάξιμες στην πραγματικότητα.

Τέλος, μελετώνται οι διάφορες σειρές των όρων και ερμηνεύονται με βάση παράγοντες που λειτουργούν και στην ενεργητική και στην παθητική. Συγκεκριμένα, υποστηρίζεται ότι μολονότι, θεωρητικά, η ΝΕ δεν χρειάζεται να κάνει χρήση της παθητικής για να μεταθέσει τις ΟΦ μιας ενεργητικής σύνταξης, ωστόσο, η παθητική σαφώς χρησιμοποιείται για την προβολή της λειτουργικής Προοπτικής της Πρότασης (Functional Sentence Perspective).

Τα αποτελέσματα της έρευνας αυτής συγκρίνονται και αντιπαραβάλλονται με εκείνα αντίστοιχων ερευνών που έχουν γίνει για την παθητική σύνταξη στην Αγγλική γλώσσα.

Χαρίκλεια Μπακονικόλα-Γεωργοπούλου (τομέας Φιλοσοφίας), *L'absurde dans le théâtre d' Euripide*

* Πανεπιστήμιο Paris-Sorbonne, Paris IV

Σ' ένα πρώτο εισαγωγικό κεφάλαιο, εκτίθενται τα κυριώτερα στοιχεία της γλώσσας του Ευριπίδη που δικαιολογούν την απόδοση στο έργο του μιας έννοιας οικείας,